

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. szeptember 22.
(vasárnap este)**

Horváth Géza

KRISZTUS TANÍTVÁNYAI KIRÁLYI KÖVETEK

Alapige: Máté 10,1-7.

Magához hívta tizenkét tanítványát, és hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és gyógyítsanak mindenféle betegséget és erőtlenséget.

A tizenkét apostol neve pedig ez: az első Simon, akit Péternek hívnak, és testvére, András; Jakab, a Zebedeus fia, és testvére, János; Fülöp és Bertalan, Tamás és Máté, a vámszedő; Jakab, az Alfeus fia és Taddeus, Simon, a Kananeus és Júdás, az Iskáriótes, aki el is árulta Őt.

Ezt a tizenkettőt küldte ki Jézus, és ezt a rendelkezést adta nekik: „Pogányokhoz vezető útra ne térjete le, samaritánusok városába ne menjete be, inkább menjete Izráel házának elveszett juhaihoz. Menjete el és hirdesséte: elközelítte a mennyek országa!

Imádkozzunk!

Urunk, azt énekeltük az előbb, hogy a te áldó szavadat várjuk. Sokkal inkább illene hozzánk a feddő szó, az elítélő szó. Elküldhetnél bennünket, mint inkább magadhoz hívnál, és köszönjük, hogy mégis ezt teszed. Köszönjük, hogy örökkévaló szeretettel szeretsz bennünket, és kiterjeszted ránk irgalmasságodat ezen az estén és ezen a héten is. Köszönjük ezt a minősített időt, Urunk, az evangelizáció estéit, amikor hallhatjuk a te felénk küldött üzenetedet. Köszönjük, hogy valóban csak veled és benned van életünk, mert nálad nélkül az élet nem élet. Mégis megpróbáltuk olyan sokan, vagy sokan közülünk még próbálgatják, hogyan megy nélküled az élet, és olyan sok zsákutcába jutottunk, olyan sok keserű csalódásunk volt, Urunk.

Köszönjük, hogy ma este is úgy jöhettünk eléd, amint vagyunk. Azért jöheteünk úgy, mert tudod, hogyan vagyunk. Tudod, hogy milyen állapotban vagyunk. Nem kell semmit szépíteni előtted. Bocsásd meg, hogy mégis sokszor ezt tesszük, ezt akarjuk.

Engedd, hogy halljuk a te hívó hangodat ezen a héten, Urunk, amellyel magadhoz hívsz bennünket, és a veled való áldott közösséget kínálsz nekünk. Engedd, hogy meglássuk ezen az estén és ezen a héten: ki vagy te, mily nagy vagy te. Milyen nagy a te hatalmad, milyen nagy a szeretet, amely égett a Golgotán azért, hogy nekünk, elveszetteknek életünk legyen és bővüljünk. Engedd, hogy meglássuk, kik vagyunk mi, hova akarsz bennünket elsegíteni.

Köszönjük, hogy nincs olyan kemény szív, amit össze ne tudnál törni. Áldunk, hogy nincs olyan elrontott élet, amit meg ne tudnál építeni. Magasztalunk, hogy nincs olyan mélység, ahonnan ne lehetne kiáltani hozzád, hogy könyörülj rajtam, Uram.

Kérünk, igéddel szólíts meg bennünket. Ne csak hangozzék az ige, hanem tedd személyessé, és hadd érezzük: nekem szól az ige személyesen.

Ámen.

Igehirdetés

Szeretettel köszöntök mindenkit, akik eljöttek ma evangelizációs hetünk első estéjére, hogy együtt hallgassuk Isten igéjét. Isten hozta gyülekezetünk tagjait és vendégeinket, testvéreket, akik velünk egyenlő drága hitet nyertek, és azokat is, akik talán majd ezen a héten lesznek testvéreinkké.

Előző szolgálati helyemen mindig augusztus első teljes hetében volt evangelizáció. Emlékszem, amikor hívtam evangelizálni testvéreket, meg voltak ezen döbbenve: hogy lehet nyáron evangelizáció a gyülekezetben?

Amikor odakerültem, boldog megtapasztalásom volt, hogy ez a hét ünnep volt a gyülekezetben, de még a falu életében is. Az emberek tudták, hogy ekkor van az a hét, amikor minden este szól a hívás, Jézus Krisztusnak életre hívó igéje, és úgy intézték a munkájukat, hogy lehetőleg azon a héten semmilyen halaszthatatlan mezőgazdasági munkájuk ne legyen, mert akkor pihentebben szeretnének figyelni Isten szavára.

Adja az Úr, hogy ezen a héten is így legyen, így jöjjünk ide estéről estére. Talán sok mindent félretéve, letéve, abba hagyva, megvár bennünket bizonyára az a munka, hogy ideérjünk minden este 6 órára.

Nagy kiváltság, hogy Isten áldott szavát hallhatjuk, az örök életnek beszédét, amelyhez az Úr azt az ígéretet fűzte, hogy akik pedig meghallják, azok élnek.

Akár hitben jár valaki, akár kereső, négy üzenete kell, hogy legyen számára, számunkra az evangelizációs estéknek. Megláthatjuk ezen az estén, hogy Isten mennyire ismer bennünket. Megláthatjuk azt, hogy mennyire tudja, hogy mire van szükségünk. Szembesülhetünk azzal, hogy milyen hathatósan tud Ő nekünk segíteni, és milyen nagy kiváltság az, hogy hozzá tartozhatunk, és Őt szolgálhatjuk.

Ennek a hétnek a címe: Krisztus tanítványai — ahogy a meghívókon is olvashatták a testvérek. Ma este azt hallhatjuk, hogy Krisztus tanítványai mennyei követek. Holnap estétől kezdve pedig Cs. Nagy János, péceli lelkipásztor testvérünk hirdeti Isten igéjét. Mivel ő most ment új szolgálati helyére, hallatlanul örültem, hogy mégis vállalta az evangelizációt, és hétfőtől szombatig itt lesz majd, és folytatja ezt a sorozatot. Minden este a Máté evangélium 10. fejezetéből hangzik az ige, milyenek Krisztus tanítványai, mi a jellemzőjük, mire rendeltettek.

Ma este azt halljuk királyi Krisztus tanítványai, királyi követek. Megláthatjuk, hogy kik ezek a követek, mit akar velük Jézus Krisztus, és mire küldi el őket. Nemcsak hogy mire küldi el őket — fogjuk hallani —, hanem azt: mivel küldi el őket.

Kik ezek a tanítványok? Tizenkét nevet olvasunk. Az ő elhívásuk egyszeri és kivételes. Tizenkét embert hív magához Jézus Krisztus az Ő tanítványai közül, akiket majd kiküld és felhatalmaz mennyei erővel. Így lesznek ők mennyei követek. De Jézus Krisztus terve és szándéka ma is ugyanez. Ma is hív bennünket, ma is küld bennünket. Mi is lehetünk királyi követek, királyi küldöttek.

Itt van egy felsorolás, hogy ki ez a tizenkét tanítvány. Olvassuk a nevüket, né melyiket azonosítja is az ige, hogy ki volt az apja. Talán hajlamosak vagyunk arra, hogy keressünk közöttük valamilyen azonosságot. Mi az, ami azonos bennünk? Miért pont őket, miért ezt a tizenkettőt hívta magához Jézus Krisztus?

Hadd mondjam el: az ige szerint nem a személyük a fontos. Nem az alapján választotta őket Jézus. Nem az alapján hívja el, hogy kik ők, hanem Jézus Krisztus azt látja bennük, hogy mivé lesznek. Hogyan tud munkálkodni az életükben. Nincs bennük semmi közös, csak annyi: férfiak. Semmilyen közöst ne keressünk bennük, mert Jézus Krisztus sem keresett.

Az ígének a mai üzenete mindenki felé úgy hangzik: milyen jó, hogy Jézus Krisztus nem aszerint hív téged vagy hív bennünket, hogy kik vagyunk, vagy mit tettünk az asztalra. Ő inkább arra néz, hogy hova megyünk, hova tartunk, és milyen szolgálatba állíthat bennünket. Nem érdemük alapján, nem tehetségük alapján, nem tudásuk alapján, hanem azt mondja Isten ígéje: magához hívta azokat, akiket akart. Jézus Krisztus nem számításból hívja magához az embereket.

Egyszer egy külföldi gyülekezetben járva megcsodáltuk a gyülekezet újonnan épült templomát, komplexumát, gyülekezeti házzal, parókiával — mindennel együtt. Az egyik esti beszélgetésben elmondja az atyafi, aki vendégül látott bennünket: amíg épült a templom, nehéz volt missziót folytatni és embereket hívni a gyülekezetbe. Miért volt nehéz? Azért, mert mindenki azt mondta: hívtok bennünket, mert kell az adomány. Kell a pénzünk.

Az egyik gyülekezetben presbiter-választás volt régen, és éppen parókiaépítés előtt álltak. Elkezdtek tanakodni, hogy kiket kellene megszólítani, ajánlani. Jött az ötlet, hogy legyen benne kőműves, asztalos, de jó ha burkoló is van, jó ha van fűtés- és gázszerelő is van benne. Jó, ha három gazdag szponzor is van benne, mert az építőanyagot, meg is kell venni.

Milyen jó, hogy Jézus Krisztus, amikor hív téged, amikor azt mondja: jöjjetek énhozzám mindnyájan, akkor azt mondja: a megfáradtak jöjjenek. Jöjjetek, mert én nyugalmat adok nektek. Nem azt mondja: jöjjenek a gazdagok, mert Isten országának pénzre van szüksége. Nem azt mondja: jöjjenek a szakemberek, az előkelők, a nagy tudásúak, hanem azt mondja: jöjjetek énhozzám úgy, amint vagytok. Jézus Krisztus így hív téged a bűn éjéből, a bús sötét éjből, és bűneid rabságából. Így szól ma is a te könyörülő Urad: jöjj hozzám. Így hívja ma is az övéit.

Emlékszem, amikor iskolai szünet volt, és elkezdtünk focizni, akkor mindig fel kellett állni a két csapatnak. A két csapatkapitány kiállt, és a társaságból elkezdte hívni az embereket magához. Kit hívtak először? Aki a legjobban tudott focizni.

KRISZTUS TANÍTVÁNYAI KIRÁLYI KÖVETEK

Kit hívtak másodszor? A következőt, aki a legjobban tudott focizni. Ki maradt utoljára? Aki nem tudott focizni.

Milyen jó, hogy ma este azt lehet hirdetni, hogy a mi Istenünknel nem így működik a dolog. Milyen jó, hogy meg van írva a Korinthusi levélben: Isten hívja magához a világ nemtelenjeit, a megvetetteket, a nyomorultakat, a sántákat, a bénákat. És lehet, hogy a gazdagok üresen mennek el tőle, meg magukat jónak tartó emberek üresen mennek el tőle. De az, aki a szív alázatát hozza elé, az meg békességet kap, és nyugalmat talál. Milyen jó, hogy Jézusnál nem úgy működik, és nem így hív magához embereket. Nem számításból, nem érdemből, és nem úgy, hogy mit tett, hanem úgy, ahogy ma este hirdetem, hogy Jézus Krisztus előtt nem feltétel a te állapotod. Nem akadály a te bűnöd, bűneid. Nem kizáró tényező, hogy mit tettél, mert nem az a lényeg, hogy ki vagy, hanem az, hogy mivé leszel Jézus Krisztussal, az Ő jelenlétében. Az a lényeg, hogyan formál téged a te Mestered. Mit cselekszik benned.

Nézzük meg, mi előzi meg a tanítványok elhívását és kiküldését? Egy igének mindig jó megnézni a környezetét is. Figyeljük meg, hogy a 9. fejezetnek a végén mit olvashatunk. Mielőtt a tanítványokat magához hívja Jézus, azt olvassuk az igében: így járta be Jézus a városokat és a falvakat mind. Tanított zsinagógákban, hirdette Isten országának evangéliumát, és gyógyított mindenféle betegséget, erőtleniséget. Amikor látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a pásztor nélküli juhok. Akkor azt mondta a tanítványainak: az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az Ő aratásába.

Miről szól itt az ige? Arról, hogy Jézus dolgozik, járja a városokat, a falvakat. Gyógyítja a betegeket, erősíti az erőtlenekeket, vigasztalja a gyászolókat. Bejárja a falvakat, a városokat, és egyszer csak azt mondja: kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat az Ő aratásába. Jézus Krisztus itt munkatársakat választ. Azt mondja: testben nem tudok ott lenni mindenütt. Olyan sok az erőtlenség. Látta az erőtlenséget, látta, hogy olyanok, mint a pásztor nélküli juhok. Látta az elveszett állapotot és azt mondja: kérjétek az Urat, hogy küldjön. És akkor Ő kiküldi a tizenkét tanítványt. Ki az aratás Ura? Hát Ő. És magához hívja a tizenkét tanítványt és kiküldi a munkamezőre.

A mennyei követek nem nyakkendős ügynökök. A mennyei követek nem íróasztal mellett tudományos munkát folytató tudósok, hanem a munkamezőn fáradó munkások. Ezek a mennyei követek. Ő a munkaadó, Ő mondja, hova menjétek, mit vigyetek, mit csináljatok. Közben azt látjuk, hogy Jézus maga is megy. Erről a 11. fejezet beszél. Nem úgy van, hogy Jézus kiküldi a tanítványait, és azt mondja: ez rátok van bízva, hanem úgy van, hogy Ő is megy velük. Együtt van tanítvány és Mester. Nemcsak azt mondja, hogy ide hív téged, nemcsak magához hív téged, hanem azt mondja: nézzétek meg, hogy a mezők fehérek az aratásra. Ilyeneket hív Jézus. Hív olyanokat magához, akiket aztán ki tud küldeni.

Nézzük, mit akar velük Jézus Krisztus, mit akar velünk Jézus, amikor hív? Márk evangéliuma leírja azt is, hogy a tizenkét tanítvánnyal Jézus célja az, hogy vele legyenek, mielőtt kiküldi őket. Ez fontos, mert ez így működik ma is. Jézus Krisztus bennünket, amikor magához hív, akkor a vele való közösségre hív. Az

1Korinthus 1,9-ben olvassuk azt az ígét, hogy hú az Isten, aki elhív az Ő Fiával, Jézus Krisztussal való közösségre.

Azt mondja Pál a korinthusiaknak: aki elhívott titeket az Ő Fiával, Jézus Krisztussal való közösségre. Tehát először önmagához hív.

A tanítványokat azért hívta, hogy vele legyenek. Mennyei követek nem lehetünk Jézus Krisztussal való szoros, élő kapcsolat nélkül. Anélkül nem tud semmit mondani. Nem tud ígét mondani betegnek, nem tud vigasztalni gyászolót, vagy munkanélkülit, vagy kétségbeesett fiatal. Anélkül nincs mondanivalónk és nincs üzenetünk ehhez a világhoz, a világ elveszett embereihez. Ezért Jézus Krisztus a vele való közösségre hív.

Erről beszél nekünk az Újszövetség sok helyen. Ma délelőtt egy körrel együtt olvastuk János első levelét. Ott is ugyanerről volt szó, hogy a mi közösségünk az Úr Jézus Krisztussal milyen. Ez döntő dolog a hívő életében, mert Jézus Krisztus azt akarja, hogy vele legyünk, sőt később még azt is mondja a tanítványoknak: benne maradjanak. Maradjatok énbennem és én tibennetek azért, mert ez a közösség egyre mélyebb, egyre tartósabb kell, hogy legyen. A Jézus Krisztussal való közösség a hívő életében egyre mélyebb és egyre tartósabb kell, hogy legyen. A vele való közösség a hívőnek állandó közösség.

Nemrég egy temetésen olvastam az 1Thesszalónika 4. fejezetből a vigasztaló ígéket, és akkor járta át a szívemet az, amikor Pál apostol arról beszél: az Úr megjelenik, magához veszi az övéit. És így mindenkor az Úrral leszünk.

Hogy fejeződik be a Jelenések könyve? Úgy hogy a Lélek és a menyasszony ezt mondják: jövel! Bizony jövel, Uram Jézus. Miért mondja ezt a gyülekezet, a hívő? Azért, mert mindig veled szeretnénk lenni. Mert veled szeretnénk tölteni az örökkevalóságot. Bizony jövel, Uram, Jézus. Nem a föld, nem a család, nem a ház, nem a vagyon köt már, hanem az odafelvalókat keresem. Bizony, jövel, Uram Jézus.

Vajon vágysz-e a Jézus Krisztussal való közösségre? Vajon örülsz-e annak, hogy a te életed beoltatik a Krisztusba? Vajon te örülsz-e annak, hogy benne élsz. Ahogy Pál apostol mondja: Benne élünk, mozgunk és vagyunk. Ez a legnagyobb örömünk. Ez az evangelizáció. Erre hív ma este téged az Úr Jézus Krisztus.

A mennyei követek az Ő védelme alatt vannak.

Akkor van egy harminc napos alapkiképzés, amikor mindenki együtt van. Harminc nap után különböző századokba osztják el az embereket. Mi nagyon féltünk, mert kiállítottak bennünket. Voltak olyan parancsnokok, akik igencsak nehéz emberek voltak. A legkeményebb, aki megállt a fa alatt és azt mondta: század, felettem sorakozó! — És fel kellett mászni a fára. Onnan nem mehetett haza senki. Tehát mindenki félt. Amikor eltelt a harminc nap, mindenki remegett. Amikor a nevét hallja, vajon melyik századba fog kerülni? Vajon a rosszba, vagy egy kicsit rosszba — mert jóba tudtuk, hogy nem kerülhetünk, mert olyan nincs. És akkor hallottuk a neveket, én is az enyémet, és kiderült, hogy az, ahol volt az alapkiképzés, annak a parancsnoka engem, meg még néhány református teológust, akit csak tudott, kivett és magához gyűjtött. Ti itt maradtok az én századomban. Nem tudtuk, miért. Később elmondta, ez a parancsnok, aki egyébként kedves ember volt: ateista vagyok, de a szüleim egy dunántúli faluban hívő reformátusok, és rájuk való tekintettel titeket azért vettelek magamhoz, hogy megvédjelek.

Tudjátok mit jelentett ott ez? Amikor azt mondja: rájuk való tekintettel titeket magamhoz vettelek, hogy megvédjelek titeket. És tényleg ott egy védelemben voltunk, jobb körülmények között, már amennyire ott az lehetett. Azért, mert valaki magához hívott.

Ez csak másfél év volt.

Valaki úgy hív téged, hogy az egész örökkévalóságban meg akar védeni. Azt akarja, hogy mindig vele légy. Ez Jézus Krisztus, aki hív téged a vele való közösségre. Garanciát adott arra, hogy ez a közösség nem fog megszűnni. Elmondja a tanítványoknak becsületesen és szépen: lesz egy rövid nehéz idő, de nem hagylak titeket árvakul. Eljövök hozzátok. A tanítványokat biztatja a mennybemenetel előtt: Ne féljetek, mert én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.

Mert aki Jézus Krisztus közösségébe kerül, aki vele élő kapcsolatba kerül, amely soha nem szűnik meg. A kapcsolat örökké tart itt is a földön, és a mennyei hazában is.

Ó, te nem szomjúhoznál ilyen nagy boldogság után? — kérdi az egyik halleluja ének. Hogy az élet fejedelmével lehetsz közösségben, hogy benne életed van, bűnbocsánatod? Benne elrejtett életet lehet élni.

Ezért hív téged név szerint az Úr, ahogy itt olvassuk a tizenkét nevet. Ez nem azért van, mert tizenkettő egy tucat, hanem azért van, mert az Úr név szerint ismer. Név szerint szólította Sámuelet, név szerint szólította az övéit, és név szerint szólít most téged.

Mire küldi őket? Nézzük meg végül. Arra, hogy hirdessék — mondja a 7. vers — elközelített a mennyek országa. Elközelített a mennyek országa, vagy egy másik helyen úgy olvassuk: az Isten országa. „Elközelített Isten országa” azt jelenti: itt van az Isten uralma. Elközelített az Isten uralma, és itt van ennek az országnak a királya, az uralkodója. Hirdessétek, hogy lejött, megjött az uralkodó. És ez az uralkodó megy a keresztre. Hirdessétek, hogy megy a Gecsemánéba, megy Júdás csókja elé, megy a városon kívülre, ahol adja az Ó ártatlan, szent és tiszta életét. Az Isten Fia meghal a kereszten.

Hirdessétek, hogy itt van az Úr. Hirdessétek, hogy ebbe az országba be lehet kerülni. Ebben az országban az van benne, aki elismeri Jézus Krisztus uralmát. Aki azt tudja mondani az ének szavával: Úr Ó éltém fölött, szívem nem ismer kényszert, önként szolgálom Őt. Aki elismeri, hogy ennek az országnak van egy királya, vannak törvényei, vannak szabályai. Itt nem az van, hogy úgy élek, ahogy akarok, azt teszek, amit akarok. Ez nem úgy van, hogy a szomszédomat nézem, az hogy csinálja... Ennek az országnak vannak rendjei, szabályai, törvénye. Ennek az országnak van királya, és én boldogan éneklek: Jöjj királyom, Jézusom, szívem, íme megnyitom. A gonosztól óvj te meg, meg ne rontson engemet. De már megrontott. Úgy, hogy még inkább jöjj, Királyom. Mert Jézus Krisztus ennek az országnak a királya. Ő mondja meg, hogy mi a jó és mi a rossz. Ő mondja meg, hogy mit lehet, és mit nem, de ez a király telve van kegyelemmel és igazsággal (János mondja). Hozza nekem a kegyelmet, és igazzá tesz engem az Isten előtt. Megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának vétkeit.

Befejezésül, mert itt azt is olvassuk, hogy hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék őket, és gyógyítsanak mindenféle betegséget és erőt-

lenséget. Erről is szóljunk, hogy ezek a mennyei követek ne csak, hogy milyen megbízatással mennek ki, hanem milyen hatalommal mennek ki. Így olvassuk: hatalmat adott nekik. Lehet, hogy valaki úgy érti ezt: akkor mi is kapunk hatalmat, hogy ördögöt űzzünk? Kezdjük bele. Hazamegy és már a családjából kezdi kiűzni az ördögöt.

Vannak olyan vallásos csoportok (szekták), akik „gyógyítanak”, mert az igében van, hogy gyógyítsanak. Tegyük rá a kezünket, mert hatalmat adott Jézus. Ismét mondom: az apostolok hívása és küldése sok szempontból egyszeri és megismételhetetlen. Ma Jézus Krisztus nem küld apostolokat. Küldötteket küld. Amikor azt mondja az igében: pogányok útjára ne menjete, samáriaiakhoz, ne menjete, csak Izráel házának elveszett juhaihoz — máshova még ne menjete.

Jön idő, amikor Jézus azt mondja: menjete széles e világra, és hirdesséte az evangéliumot minden teremtésnek. Menjete Júdeába, Samáriába, meg a föld végső határáig. Menjete és hirdesséte...

Abban az időben, amikor Jézus tanítványai kimentek, a csodák azért kellett, hogy az ígét erősítsék. Nem volt Szentírás, nem állt össze a kijelentés. Nem volt Biblia. Hanem kimegy tizenkét tudatlan ember. Sem ékesszólásban nem jelleskednek, sem tudományuk nincs, de Isten azt akarja, hogy az Ő szava és ígéje meg legyen erősítve. Ezért voltak akkor csodák. A csodáknak mindig az volt a célja, hogy az ígét megerősítsék, valóban az Isten van itt, valóban az Ő országa jött el.

A másik cél az volt, amit a János 2-ben olvasunk, amikor a kánaáni csoda van. Nem azért van, hogy a vizet kezdjük porrá változtatni, mert milyen jó, majd tokaji aszú lesz a kicsit klóros vizünkből. Hogy fejeződik be ott az ige? Ezt az első jelet a galileai Kánában tette Jézus, és megmutatta az Ő dicsőségét, és hittek benne a tanítványai. Mert ez a célja a csodának: megmutatni Isten dicsőségét, és hogy ez hitet ébresszen az emberekben. Márpedig élő hitet ébresszen az emberben.

Volt pünkösöd, eljött az Isten Lelke. Összeállt a kijelentés, a Biblia. És ott van a Lukács 16-ban: amikor valaki a pokolból próbál rendezkedni: majd ha hallottak közül valaki hozzájuk megy, akkor megtérnek. Addig azt mondják: nem jött vissza még senki. Ha valaki visszamegy, meg fognak térni. — Azt mondja az ige: nem. Van Mózesük, vannak profétáik. Ott elmondja nekünk Isten: ott a kijelentés. Ha azt nem hiszik, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad. Nincs rá szükségük.

Csodákra azért volt szükség, hogy Isten ígétét erősítsék. Ezeknek a tanítványoknak, akik kimennek és se ékesszólás dolgában, se tehetség dolgában nem tűnnek ki, Isten tekintélyt szerez az ígének. Amikor azt akarták, hogy embernek legyen tekintélye, a Cselekedetek könyvében mit mondtak: hozzátok hasonló emberek vagyunk. Mikor azt mondják: az istenek jöttek le hozzánk emberi ábrázatban, nem! Nem az embernek van tekintélye, hanem az ígének. Az embernek csak annyi tekintélye van, amennyit az Isten ígéje ad és kölcsönöz neki. Egy tekintély van: az egy igaz, élő Isten, aki hatalmas szavával fenntartja ezt a világmindenséget és igazgatja az életünket. Ez az egyetlen tekintély.

Hirdesséte! — ez megvan. Ezt Jézus megerősíti megint. Hirdesséte az evangéliumot, az örömhírt, hogy elközelített az Isten országa. Vagyis mit hirdessenek a tanítványok? Egyszerűen azt, amit az Mesterük hirdetett. Mert Jézus mit hir-

detett? Ugyanezt: elközéltett az Isten országa, térjetek meg és higgyetek az evangéliumban. — Ezt hirdette Keresztelő János, ezt hirdeti Jézus, ezt hirdeti a tanítvány is.

Nem beszélünk össze-vissza, hanem azt: elközéltett Isten országa. Erről szól az ige, és ez az ország kegyelemből közéltett el hozzánk. Mi ezt az országot egyszer otthagytuk. Az Isten országát Ádám és Éva otthagya, hátat fordított neki és új hazát keresett és kapott. Akkor jön az ige és azt mondja: elközéltett...

Utánatok jött az Isten országa — mondom ma este. Testvér, nem tudom, ki vagy, itt sokakat nem ismerek. Nem tudom, miben vagy, de tudd meg: Isten országa utánad jött, mert Jézus Krisztusban utánad jött a mennyei mentő szeretet. Ő azért jött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett. Utánad jött az Isten országa. Hív az Isten országába. Hív a vele való közösségre és közösségbe, utána pedig ki fog küldeni a neki való szolgálatra.

Ezért Jézus Krisztus igéjét és szavát mondom. Azt mondja: kövess engem!

Válaszolj rá ma este úgy: követlek, hatalmas Uram. Mennyei követed akarok lenni. Hozzád akarok tartozni. És az ének szavával kérem: Jézus, engedj hozzád térnem, veled halnom, veled élnem.

Imádkozzunk!

Áldunk téged, Úr Jézus Krisztus, hogy benned leszállt a menny erre a földre. Bocsásd meg, hogy nekünk a mennyországról teljesen más képünk van. Bocsásd meg, hogy teljesen másban látjuk a mennyországot. Mi a mennyországot földi dolgokban gondoljuk. Mi a mennyországot úgy képzeljük, hogy minden jól menjen, sikeresek, gazdagok, egészségesek legyünk.

Köszönjük, hogy a mennyország úgy jött el, ahogyan te hoztad nekünk. Köszönjük, hogy erről beszéltél, Úr Jézus, hogy ebben az országban az ember szabad lehet. Ebben az országban az ember azért lehet szabad, mert te valósággal szabaddá teszed. Köszönjük, hogy ebben az országban megszabadulhatunk az ördögtől, a világ fejedelmétől, és más uralom alá kerülhetünk: A te uralmad alá, Urunk.

Köszönjük, Urunk, hogy meg akarsz győzni bennünket arról, hogy a te országod, királyságod bő áldás, ott van a felszabadulás. Fáradtak ott megnyugszanak, ínségesek megáldatnak.

Bocsásd meg, Urunk, hogy mégis oly sokan haboznak. Mégis olyan sokan az ajtó előtt toporognak. Olyan sokan latolgatnak: vajon érdemes-e? Bennünket is megkísért sokszor az, ami a tanítványokat: Mink lesz hát minékünk?

Köszönjük, Úr Jézus, hogy a te követésedben és általad lehetünk igazán emberré. A te Szentlelked tehet bennünket élővé s újíthat meg bennünket. Cselekedd ezt a héten, Urunk, hogy igédet hallva tisztuljon az életünk, rabláncok hulljanak le rólunk, és megkötöttségeinkből szabaduljunk meg.

Kérünk, beszélj velünk ennek a hétnek minden estéjén.

Ámen.